

POEME

PĂMÂNT

El a dat mâna cu apa de multe luni
 și a plutit în larg
 când copacii își deschideau ferestrele.
 Deodată pe țărm au apărut tatăl orizontului
 din restaurantul „Orizont”,
 umbra și sarea și ea
 o femeie cu toane.
 Ea mă lovește peste nervi cu mopul
 ea crede că sunt la pământ
 și de aceea ai rămas singur
 și de aceea toți ți-au închis ușile
 și de aceea toți se feresc de tine.
 Pământul este dincolo de,
 iar mai încolo
 întunericul de trei metri
 într-o groapă adâncă.
 Acum ochii mei au ajuns cu bine la tine
 atunci îmi spuneai că ești semn de pământ
 că duci în spate saci plini cu pământ
 îmbrăcată cu haine de pământ.

SUBTERAN

La ieșirea din grota adâncă
 se auzea un cântec subteran
 ochii lor erau plini de polenul
 unor flori de mină.
 Ei au trăit în Epoca de aur
 În peștera unde zilele erau nopți
 și nopțile erau tot nopți.
 Ei au mâncat pâine bandajată
 an de an
 în stema cu secera și ciocanul
 timpului subteran.
 Pe tavanul cu un nor cenușiu
 trandafirii de granit rugini
 se aprindeau în bucăți
 mici de viață
 ca niște stele cu cinci colțuri.
 Lângă un zid cu trei culori cunoscute
 un câine își introduce cardul
 în bancomat,
 dar ei, niște bătrâni orfani de copii
 nu pot pricepe mecanismul nou

de scoatere a banilor
 mutații tineri crescuți la suprafață
 îi privesc nedumeriți
 și spun strigând mereu în reluare
 „Tatăl nostru de doi bani
 te-ai aruncat singur la gunoi
 printre șobolani și
 hei-hei, hai-hai
 curse de câini, curse de cai,
 noi vrem iepure eviscerat
 de la Lidl,
 lapte praf lichefiat
 de la Lidl,
 iar voi boșorogilor,
 îmbrăcați în funiile ploilor torențiale
 intrați din nou sub pământ
 în canale”.

UȘA DE STICLĂ

Au trecut câteva decenii
 și avea încă voce de adolescentă
 femeia cu brațe albe
 când am ajuns pe coridor la Uffizi.
 Privea printr-o ușă de sticlă
 o ușă cu două fețe,
 una pentru intrare, alta pentru ieșire,
 o ușă plină cu ornamente aurite.
 Pe acoperișul turnului din Lucca
 am întâlnit
 măslini verzi și minutele tinereții.
 Ne-am văzut din nou
 pe podul vechi de pe Arno
 și pe strada suspendată
 venea din memoria zilei o nuntă.
 Nu m-am bucurat, nu te-ai întristat
 și îmi șoptești mereu
 în fiecare clipă din viața rămasă
 „nu am îmbătrânit împreună
 nu am sentimente decât
 pentru copii și animale
 nu avem un loc al nostru
 avem doar o ușă străvezie
 pe care nu intră nimeni,
 pe care nu iese nimeni”.

CUTIA

După atâta timp în cutie
am văzut bucuriile vieții
și clanța ușii plină de liniște
și speranță.
Aici mugurii pereților au roți dințate
un câine înșurubat a sărit
din ziua de mâine
curentul electric s-a întrerupt
peste ziarele ce se mușcau între ele.
Când am poposit pe dealul Warthe
am fost prinși într-un colț al cutiei
împreună cu sănătatea și pomii tinereții.

Au rămas afară aceia care
vorbesc o limbă străină
o limbă care funcționează
ca un televizor cu benzină.
Ei sunt cuprinși de o boală
cu fălci de tigru și de moarte,
ei nu au mai intrat
când s-a închis din nou cutia Pandorei
ei se învârtesc în aerul trist al nopții
ochii lor făcuți din becuri
au ars, au pocnit și a venit
întunericul scârțâind prin ușă
prin ușă prin care nu am trecut niciodată.

O ZONĂ GRI

O zonă gri începe singurătatea
 ascult emoții înregistrate
 pe florile merilor pictați pe tavan
 ființa a devenit un ecou de acum
 două zile, de acum un an
 când simțeam că încă mai trăiesc.
 Mă îndepărtez tot mai mult de mine
 cuprins de culorile unei muzici melancolice.
 Trec prin livada de la etajul cinci
 unde nu am mai fost niciodată
 prin ierburi se strecoară o amintire
 pufoasă unde Ana șoptește ceva
 într-o limbă de acum câteva mii de ani
 ea spune că se simte bine
 în eterul cenușiu
 și singură și singură și singură.
 În această clipă roșie și neagră a vieții
 nu mai știu dacă mai sunt
 cu ea în apartamentul gol
 când rămân fără trup
 și mângâi cu mâna ei stângă pereții.

CÂNTĂREȚUL X

Mă plimb cu o grenadă ascunsă în mine
 noaptea înfășurată în mătase galbenă
 și mâna stângă îmi duce la gură
 fluierul său
 la intrarea în adăpost răsună
 cântece de voie bună pe care
 nu le aude nimeni
 pe coridor doamna de la Comprest
 are o mătură plină cu sunete
 muzicale și dă afară gerul
 din garsonierele deconectate
 de la căldură
 și e frig peste măsură.
 Am amorțit și femeia mă cheamă
 să dorm în burta ei plină
 cu pahare albe cu apă caldă
 și să cânt.
 Sunt cântărețul surdomuților
 vă spun că vine un vuiet
 vuietul vestește că vine ceva
 un animal înspăimântător
 cu gura roșie și labe transparente,
 un gigant cu treizeci de mâini,
 vă spun că vine un vuiet,
 dar voi sunteți surzi,
 de aceea bat cuie în vântul

ca o simfonie vânăată
 uitat în orașul Tractoru'
 un teritoriu neînchis
 de barbar
 unde viața este cumplită
 și vorbești limba română
 zdrențuită.

DUPĂ ATÂȚIA ANI

După atâția ani am ajuns
 pe o pajiște presărată cu tufe de măceși.
 Aici sunt stări sufletești
 spini, flori roșii, trandafirii, galbene
 sau albe,
 dar tristețea se împrăștie numai
 pe floarea albastră
 unde a poposit un fluture,
 unde a rămas un fluture strivit
 de tristețea albastră.
 Înainte de a veni furtuna
 norul bate cu pumnul
 în masa uitată în peisajul de toamnă.
 Îmi zăresc gândurile aprinse
 răsunând pe creasta dealului.
 Când am pe umeri simțuri
 încep să văd ce nu voi mai vedea
 niciodată
 deschid ochii și nu văd nimic.
 Ana îmi spune că îmi place
 să vorbesc și să nu ascult
 când în ea vibrează câmpul magnetic.
 Ea aleargă prin mine ca o briză ușoară
 și se transformă în spirale
 pe malul Oltului.
 Acum mă privește ca pe o pilitură de fier
 prăbușită în drum,
 iar capul ei dă din cap
 și spune nu
 nu sunt sensibilă, dar
 pot să te înțeleg.
 După atâția ani încărcăți
 cu ploi și soare
 tunetul ei mai are parfum și culoare
 și intră în piept, pe ușă.

